1979

A Gyermekek Nemzetközi Éve

1979. JANUÁR

kisdobos

Őkegyelme is megteszi

Új-év, új-év, új-év, új-év, kongták
a harangok. Néztem az órát
és titokban az arcokat is.
Éjfél múlt néhány perccel,
1979. január elseje volt.
A rengeteg vendég zsongása
kissé abbamaradt, de csak annyira,
amennyire a tücsökzenekar hagyja abba
a muzsikát, mielőtt új szimfóniába kezd.
Aztán folytatódott a zsongás,
mintha még tavaly lett volna.
Az Új Év belépője tehát túl szerényre
sikerült: nem változtatott meg semmit
— gondoltam álmos bódultságban —,
de még javíthat.
Háromszázhatvanöt napja van rá.
Ennyi elég lesz tán neki.
Azért mondom, hogy „tán",
mert reményeink, terveink egyre
sokasodnak. Most, a Gyermekek Nemzetközi
Évében különösen sokat várunk
minden felnőttől és önmagunktól is.
(Arról, ugye, már mindannyian
olvastatok a Kisdobosok zsebkönyvében,
hogy 1979. miért a gyermekek éve?)
Itthon, Magyarországon és baráti
szomszédainkban azt várjuk
a mi világunk felnőttjeitől,
hogy adjanak nekünk még több
lehetőséget, és segítsenek
kötelességeink teljesítésében.
Szeretnénk tudásunkat, ügyességünket,
erőnket képességeinkhez igazítani,
méghozzá jókedvvel.
Azokban az országokban pedig,
amelyekben még az éhség az úr,
vagy más igazságtalanság állít akadályt
a gyerekek szabad emberré cseperedése elé,
a felnőttek csikarják ki a gyermekek jogait.
Ha szándékaink ezután mindig
tiszták lesznek, mint a napos reggel,
elhatározásaink pedig kemények,
mint a legcsikorgóbb hideg,
meglátjátok, 1979. Őkegyelme is
megteszi a magáét.

Máris Mária őrsvezető-helyettes

Tyúkmondókák

Kiszámoló

Etyem-petyem-potyom
mosogató rongyom,
mért nem voltál itthon?
Kaptál volna húst.
Én egy kicsit kaptam,
tarisznyába raktam,
mire hazaértem,
mind elpotyogtattam.

Lovagoltató

Có, föl lovam,
có föl,
dó föl Barassóba.
Hús, kenyér olcsó,
bort is ingyen adnak,
minden kecske ugrására,
egy-egy sajtot adnak!

Altató

Babujja, babácska,
esti csillag ragyog,
aludj már, aludj már,
én is álmos vagyok.

Álmodjál, álmodjál,
hófehér kötőről,
lila-fehér szoknyáról,
piros cipellőről.

Tündér öltöztessen,
angyal simogasson,
liliom öleljen,
csillag csókolgasson.

Aranyos pillangó,
kocsija rengessen,
dalos kis pintyőke,
körüled repdessen.

Gyűjtötték
a Zalaegerszegi
József Attila
Városi Könyvtár
dolgozói

Csip-csip

Csip, csip, csiböricske,
mág, mág, mágéricske,
fekete kutya, ne tüdő,
vékony vászon lepedő,
az urak papucsa,
lakodalom kulcsa,
elszállott a csóka!

Kiszámoló

Hej, cibő, cibőricske,
magam, magam, mágolicska,
lakatom kulcsa,
bőr papucsa,
ez a szarka tánca,
du, deci, ici, náci,
göccs!

Vida Győző rajza

Janikovszky Éva

Zoli tortája

— Hadd meséljek ma én! — kérte Zoli. — Tegnap születésnapom volt és annyit, de annyit nevettünk!

— Vendégség volt nálatok? — kérdezte Jutka.

— Nem, dehogy — rázta a fejét Zoli. — Hiszen nem tegnap tartottuk a születésnapomat.

— Nem azt mondtad, hogy tegnap volt a születésnapod? — értetlenkedett Ági.

— Éppen ezt akarom elmesélni nektek elejétől végig — nevetett Zoli —, de ne szakítsatok félbe, még akkor sem, ha kicsit bonyolult, mert higgyétek el, igazából még bonyolultabb volt!

Zoli hozzáfogott születésnapja történetéhez, úgy, hogy közben csak háromszor vett lélegzetet.

— Tegnap volt a születésnapom, de nem tegnap akartuk megünnepelni, mert nagymamám elutazott. Nálunk az úgy van, hogy mindent nagymama intéz, különösen a születésnapokat meg egyéb ünnepeket. Nagymama minden születésnapra megsüti az éljen-tortát, ami azért éljen, mert akkor köszöntjük fel az ünnepeltet, amikor meggyújtja rajta a gyertyákat. Egyébként nagyon jó csokitorta.

Az történt, hogy nagymama kapott egy kéthetes gyógyfürdő beutalót Hévízre, amit már régóta várt. Hévíznek meg különösen örült, mert ott lakik a legjobb barátnője, Panni néni, akivel együtt járt iskolába. Nagyban készült az útra, amikor egyszercsak eszébe jutott, hogy mégsem megy el, mert nekem éppen a második hét elején lesz a születésnapom, és ő itthon akar lenni a legkisebbik unokája 10. születésnapján. De anyukám meg apukám addig veszekedett vele, hogy csak nem fogja visszaadni egy születésnap miatt a beutalót, amíg végre abban maradtak, hogy elhalasztjuk a születésnapomat. Csak akkor fogjuk megünnepelni, amikor már nagymamám is itthon lesz.

Zoli itt vett először lélegzetet, aztán folytatta:

— Tegnap reggel, az igazi születésnapomon, amit ugye elhalasztottunk, anyu meg apu megpuszilt, és egészen halkan csak annyit mondott: „Boldog születésnapot!" Biztosan azért mondták halkan, nehogy nagymama meghallja Hévízen, hogy megszegik az ígéretüket. Hangosan pedig azt mondták: az ajándékot majd akkor kapom meg, amikor megünnepeljük a születésnapom. Nekem olyan furcsa érzésem volt tegnap egész nap, mert az ember, ugye, a születésnapján valahogy másképp érzi magát, mint máskor? Különösen a tizediken, de most nem akartam úgy érezni, hogy születésnapom van, mert ugye, megállapodtunk, az később lesz. Közben arra gondoltam, hátha akkor, amikor megünnepeljük, már nem fogok semmi különöset érezni. Ezért én úgy magamban, mégiscsak tegnap tartottam a születésnapomat.

Úgy látszik, nemcsak én éreztem így, hanem anyukám és apukám is. Mert apu este beállított egy nagy dobozzal, amit a cukrászdából hozott. Letette az asztalra. Anyu azt mondta, ez csak egy egészen kis meglepetés, csak a doboz nagy, de mivel igazából ma volna a születésnapom, ő rendelt egy tortát a cukrászdában. Ez persze nem éljen-torta, de mégis valami. Gondoltam, igazán szép anyuéktól, és egészen meg voltam hatva, amíg leszedtem a spárgát meg a papírt a dobozról. Anyu, apu és Zsófi meghatottan várta, hogy felemeljem a doboz tetejét. Fel is emeltem. Egy szép, díszes torta volt benne, és az volt ráírva rózsaszín betűkkel, hogy *Minkának szeretettel*, és alatta fehér cukorszámokkal: 75. Láttátok volna anyut és aput, ahogy egymásra néztek! Milyen tortát hoztál el? — kérdezte anyu. Amit ideadtak — mentegetődzött apu. Mi meg közben Zsófival dőltünk a nevetéstől, mert Zsófi kiszámította, ha én 75 éves vagyok, akkor ő 81, apu és anyu is kiszámította, hogy hűha, akkor ők hány évesek, és már mindenki nevetett, amikor anyukámnak egyszercsak az eszébe jutott, hogy ha mi megkaptuk a 75 éves Minka néni tortáját, akkor valószínűleg Minka néni kapta meg az enyémet. Arra pedig azt íratta anyukám, hogy *Kismedvénknek, csak úgy*, mert engem otthon Kismedvének hívnak, a „csak úgy" pedig azt jelentette, hogy ez nem az éljen-torta, mert nekem ma nincs is születésnapom, és az egész nem számít, — de azért mégis számít.

Az Ezeregy őrs nevetett, közben Zoli megint lélegzetet vett.

— Akkor Minka néni lett a Kismedve! — kiáltott közbe Marci. — Képzelem, mit szólt!

— Anyukám is éppen ezt képzelte el — folytatta Zoli. — Kiragadta a kezemből a tortát, visszatette a dobozba, és rohantunk mind a négyen a cukrászdába, mert már fél hét volt, és csak hétig van nyitva. Szerencsére még ott találtuk a lányt, aki a tortát adta apunak. Megmutattuk, hogy ez egy másik torta, a lány meg mondta, hogy elnézést kér, de nem tudják már visszacserélni, mert összesen két rendelt torta volt. A másikat

is elvitték már. Egyébként ugyanannyiba került. Anyu mérges lett, hogy itt nem a pénzről van szó, hanem arról, hogy Minka néni azt hiheti, valaki rossz viccet csinált vele. Ezt nem lehet annyiban hagyni. A lány csak vonogatta a vállát, hogy ők már zárnak, nem tudják senkivel se elküldeni, de a címet szívesen kikeresi, vigyük el mi a Minka-néni-tortát, ha akarjuk. Akartuk. Szerencsére Minka néni csak három busz-megállóra lakott. Anyukám csöngetett be hozzá, mi a lépcsőházban vártuk, mi lesz. Minka néni azt hitte, anyut a cukrászdából küldték a tortával, és nagyon mentegetődzött, hogy jaj, kedvesem, a vendégek már elfogyasztották a medvés tortát, azt már nem tudom visszaadni, vigye csak el annak a néni megkapta a tortáját. Nekem csak otthon, a lépcsőházban jutott eszembe, hogy a Kismedve mégsem kap tortát, mert hiába volt két torta, ha egyikből sem maradt egy szelet sem.

De tévedtem. A lakásajtó nem volt kulcsra zárva. Bent égett a villany. Apu morgott, hogy ő biztosan bezárta, és a villanyt is eloltotta. Igaza is volt, mert az ajtó azért volt nyitva, és a villany azért égett, mert a lakásban volt valaki. Mit gondoltok, ki volt odabent?

Az Ezeregy őrs lelkesen találgatott:

— Minka néni!

— A lány a cukrászdából!

— Betörő!

Kiss István rajza

kismedvének, hiszen a mackók úgyse tudnak olvasni. Képzelhetitek, mi már Zsófival majd megpukkadtunk a nevetéstől. Anyu azt mondta, elnézést kér a cseréért és a tortát itt hagyja, mert ez az ünnepeltet illeti, és ő is boldog születésnapot kíván. Minka néni hívta, jöjjön be, kedves, de anyu mondta, köszöni, őt várja a családja. Persze azt nem mondta, hogy itt a lépcsőházban. De a tortát otthagyta. Azért, ugye a Kismedve is kap egy tortát? — szólt utána Minka néni, és anyu megnyugtatta, hogy persze.

Egészen hazáig nevettünk, és örültünk, hogy Minka

— Csudát! — nevetett Zoli. — Hát a nagymama, meg Panni néni! Ott ültek az asztal mellett és teáztak. Az asztalon meg ott volt az éljen-torta, tíz gyertyával! Nagymama azt mondta, úgy gondolták Panni nénivel, hogy mégiscsak ma van a születésnapom, és megsütötték a tortát Hévízen. Elhozták, hogy felköszöntsenek. Majd holnap visszautaznak, végülis van elég félárú nyugdíjas vonatjegyük.

Nagymama meggyújtotta a tíz gyertyát. Mindenki kiabált, hogy éljen, éljen! És nagymamának adtam az első szeletet a tortából, amit én vágtam fel.

Szép nyaram volt tavaly nyáron:
Sikerült egy jót kószálnom.

Nem Pesten és nem Budán,
mentem az orrom után!

Vállamon egy rojtos bakó,
benne bőven útravaló:

Hamuba sült pogácsa,
öregapám bicskája.

Hogy megérkeztem Gyulára,
bekukkantottam a várba.

Gyalultam is keveset,
így aztán lett kereset.

Erkel Ferenc fája alatt,
hogy izlett a finom falat!

Három veréb csiripelt
fönn a fán és irigyelt,

mert nem volt kosztom akármi:
Paprikás gyulai szalámi.

Jól megjártam Sarkadon:
Hólyag nőtt a sarkamon!

Békéscsabán tudakoltam:
Áchim András szobra hol van?

S azt is lestem Békésben,
él-e még itt békétlen?

Zuhé szakadt rám Maksárban,
caplattam a nagy sárban...

Ottlakán is ott laktam
fél napot egy hónapban.

Tarhoson egy jó komámmal
úgy belaktunk tarhonyával:

Nehéz lettem, mint a szák.
Nem is indultam tovább

csak másnap, úgy früstök után.
(Jött velem hű pulikutyám.)

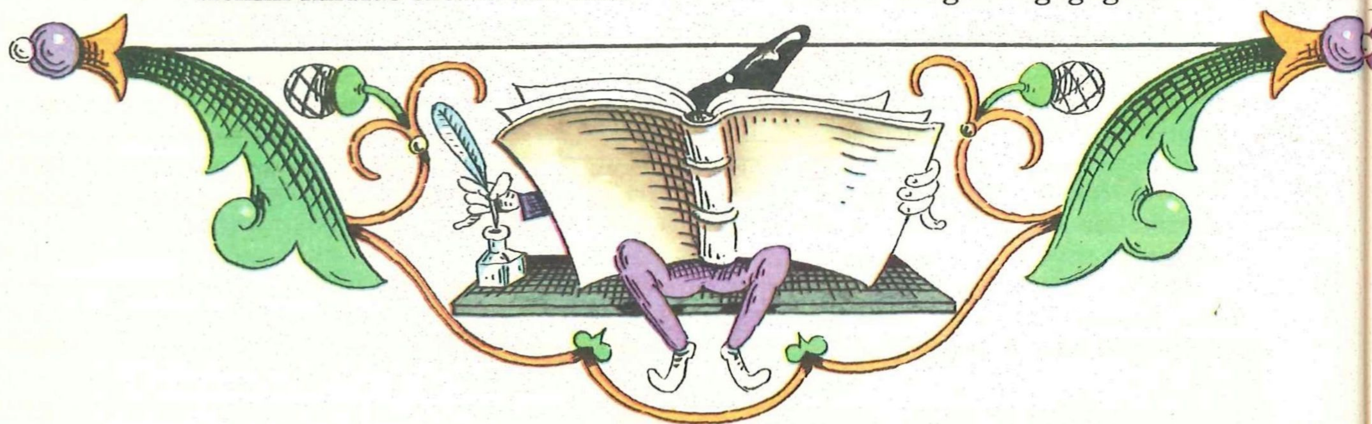
Átballagtam Dobozra,
poroszkálva, kocogva,

a helybéli lakosságnak
terveztem egy dobozgyárat.

Aztán jártam Ludadon!
Itt se gyötört unalom:

A hajdani gróf birtokán
itt volt traktoros az apám.

S mennyi ludat láttam ott!
Száz vén gúnár gágogott.

A gerlai zöld erdőben
gerle turbékolt fölöttem.

Nagyszénási pajtában
Illatos szénán háltam.

Eleken ettem sok epret,
Meggyesegyházán meg meggyet.

Dinnyeföldön, Csorváson
csőszkunyhó volt szállásom.

S hogy kopácsolt Nagykopáncson
Doktor Harkály egy faágon!

A bodzási határban
bodzapuskát csináltam.

Rossz emlékem Köröstarcsa:
Elvitte horgom egy harcsa.

Furcsa falu Kevermes:
Itt mindenki szerelmes.

Méhkeréken hórát jártam,
csárdást a muronyi bálban.

Rosszerdei Kis-körösben
(nagy hőség volt!) jót fürödtem.

Gyomán gyomot irtottam,
Gerendáson faragtam.

Kardoskúton olyan vizet
ittam pajtás, el se hiszed:

Egy-két kortyot lenyeltem,
s kardoskodó srác lettem!

Szarvasra is elvetődtem,
füvészkertésznek szegődtem.

Tótkomlósra komlóért,
Kamutra meg pamutért

siettem, majd Szeghalomra;
mennyi szög volt ott halomba'!

A vésztői nagy vásárban
zöld fémpikulát találtam.

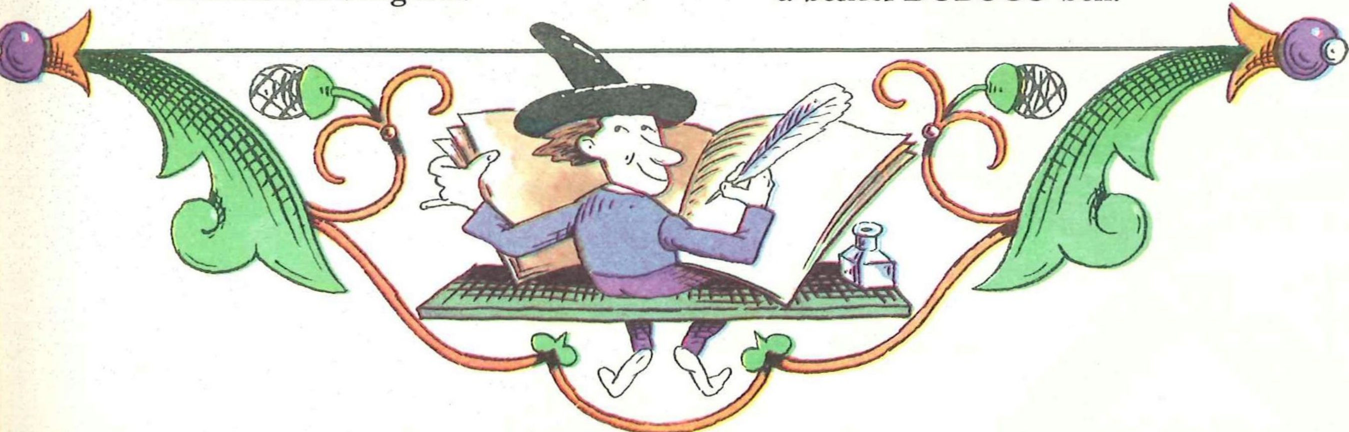
Kipróbáltam azonnal,
szólt a nóta, szállt a dal!

...Mikor utam befejeztem,
megpihentem, hol születtem.

Buboskemencés szoba
lett a vándor otthona.

Szalmazsákos, dunnás ágyon
töprengtem a krónikámon.

Lejegyeztem és kifőztem
a békési DÜBÖGŐ-ben.

Vida Győző rajzai

Olvasóink írták

Virág-idéző

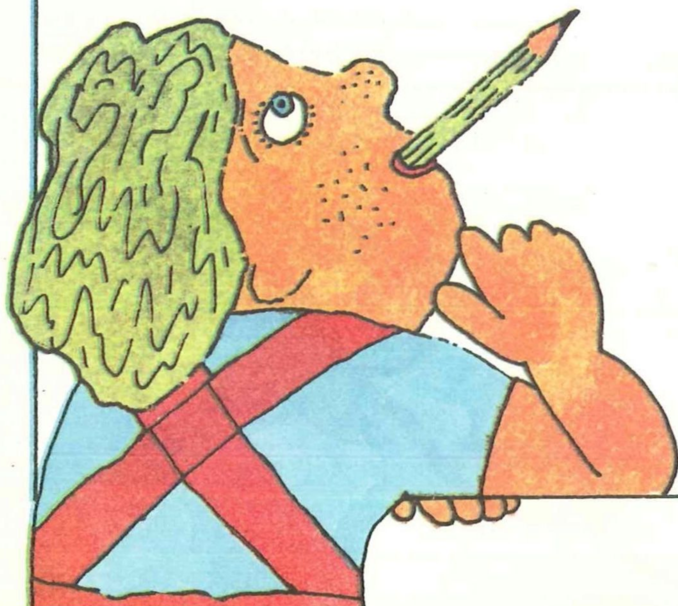
Virág, virág
kis virág,
gyere ide énhozzám!
Hogyha nem jössz
énhozzám,
megszakad
a szívem ám!

ROZGONYI MIKLÓS 1. oszt.
2500 Esztergom,
Tanítóképző Főiskola
Gyakorló iskolája

Kati beteg

Kati lázas, sír, zokog,
sápadt az arca
s a könnye potyog.
Fáj a torka ó, nagyon.
— Fájni tovább nem hagyom! —
Beveszi a gyógyszereket,
másnap Kati vígan nevet.

KISS ERIKA 4. oszt.
8452 Halimba, Akácfa u. 4.

Mindenkivel tudatom

Mindenkivel örömmel tudatom:
kistestvérem született
egy hűvös, novemberi hajnalon.

Igazi kisfiú,
neve Péter,
hossza negyvenkilenc
centiméter.

Ha jóllakik, mint a bunda, alszik,
de ha kordul gyomra,
felveri a házat, úgy oázik.

Esztendőre
egykettőre
nagy fiú lesz
őbelőle.

Együtt megyünk a virágos rétre,
s a piros pöttyös labdát
felrugdossuk majd a magas égbe.

KISZEL ISTVÁN 4/b oszt.
2700 Cegléd III. Kossuth u. 40/A 11. ép.

Én

Hogy én milyen vagyok?
Aki látott, tudja,
De aki még nem látott,
Annak mondom újra:

Szemem zöld, de kéknek mondják,
Hajam rövid, szőke.
Magas vagyok, jó tanuló,
Járok „hegedűre".

SUGÁR JUDIT 4. oszt.
8600 Siófok, Fő u. 47—53 I. 7.

Birkás Ákos raj

Palotás-rádió, Budapest

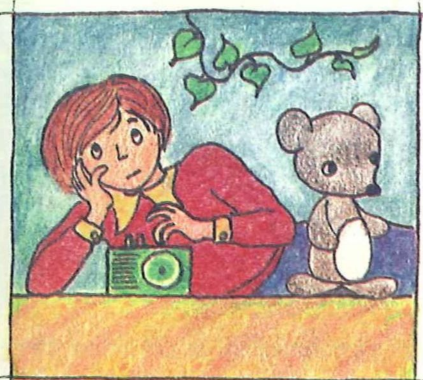
Írta és rajzolta Marék Veronika

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akinek kivették a manduláját. Sok-sok gyereknek vették már ki a manduláját, ebben nincs semmi különös. De Palotás Mónika életében először volt kórházban, először volt távol a családtól.

Apu is izgult, anyu is izgult. De Marci volt a legizgatottabb, Mónika testvére. Nyugtalanul járkált a lakásban. Mónika nélkül olyan nagy volt a csend, olyan nagy volt a rend! Mit csinál vajon? Jókedvű? Vagy sírdogál?

Marci az ágyára hasalt. Maga mellé tette Mónika mackóját, és bekapcsolta a kisrádiót. Zenét keresett, valami megnyugtató, jó zenét.

A rádióban a világ minden nyelvén hadartak, suttogtak, kiabáltak,

a világ minden hangszere dobogott, lüktetett, nyávogott, nyafogott. Egyszercsak halk hangra bukkant a zajban. Azt mondta:

— Palotás-rádió, Budapest.

Marci nem hitt a fülének, gyorsan megdörzsölte mind a kettőt. Ám a hangocska szilárdan megismételte:

—Palotás-rádió, Budapest. A pontos idő tizennégy óra. Híreket mondunk. Palotás Mónika túl van a műtéten, fekszik az ágyban. Kicsit lázas. Hangulata rossz: szomorú és nyugtalan, mert otthon felejtette a foltoshasú mackót, akivel aludni szokott. Ezzel híreink végére értünk, zenét közvetítünk.

Marci tátott szájjal hallgatta a titokzatos adót. Csak a zene szólt tovább, a hangocska többet nem jelentkezett.

Édesanyja nyitott be az ajtón.

— Marcikám, szaladok a kórházba Mónihoz. Mit üzensz neki?

— Ezt ni! — mondta Marci, és

a foltoshasú mackót beültette anyu szatyrába.

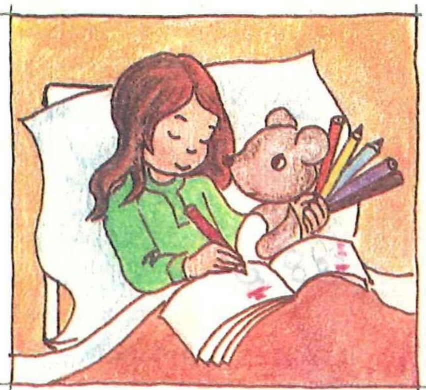
Anyu este kipirulva, fáradtan érkezett haza.

— Marci, okos voltál! Tudod, mi volt Mónika első kérdése? Az, hogy „Hol a macim?" Honnan találtad ki, hogy éppen ez kellett neki?

— Sejtettem — felelte Marci, és szaladt a rádióhoz. De a Palotás-adó csak másnap két órakor jelentkezett újra, akkor, amikor megint Mónikára gondolt.

— Kedves hallgatónk, híreket mondunk. Palotás Mónika üldögél az ágyban, jobban érzi magát. Hőemelkedése van. Sokat játszott a foltoshasú mackóval. Most a szomszéd kislányt figyeli, aki hóembereket rajzol.

Marci hamar előkereste a színesceruzás dobozt meg a rajzfüzetet, és beküldte Mónikának.

Harmadnap két órakor újra hallotta az adást:

— Palotás-rádió, Budapest. Kedves hallgatónk, örömhírt mondunk. Mónika láztalan. Telerajzolta a rajzfüzetet — és holnap délelőtt hazamehet. Ezzel adásunk véget ért.

Marci örömében körbeugrálta a lakást, épp úgy, ahogy Mónika szokta.

Másnap, amikor Mónika kicsit sápadtan, de egészségesen hazaérkezett, mindjárt azt kérdezte:

— Honnan tudtad?

— Mit? — kérdezte Marci.

— A foltoshasú mackót! Meg a színeseket! Honnan tudtad?

— Megmutatom, figyelj! — felelte Marci. Odakuporodtak ketten az ágyra és bekapcsolta a rádiót.

A világ minden nyelvén hadartak, suttogtak, kiabáltak. A világ minden hangszere dobogott, lüktetett, nyávogott, nyafogott — de hiába volt két óra, a Palotás-adó nem szólalt meg.

Marci eltűnődött.

— Biztosan azért nem szól, mert nincs rá szükség, hiszen itt vagy. Ha szükség lesz rá, újra szólni fog.

Mónika gyanakodva nézett rá.

— Marci! Tényleg szólt, vagy csak kitaláltad?

— Az is lehet... —

Mónika elszontyolodott, sírós lett a hangja is:

— Úgy szerettem volna hallani!

— Tudod, mit? — ugrott fel Marci. —Játsszunk Palotás-rádiót! Kapcsolj be, és én híreket mondok neked. Jó?

— Jó! — felelte Mónika. Lábujjhegyre állt, mutatóujjával óvatosan megnyomta Marci orrát.

És akkor megszólalt a halk hang.

— Palotás-rádió, Budapest. Kedves hallgatónk, híreket mondunk. Mónika meggyógyult, hazajött a kórházból. Anyu palacsintát süt, apu bevásárol. És holnap óriási hóemberépítő versenyt rendezünk az udvaron — ha lesz hó...

Átölelném a földtekét,
meghozták a kisöcsikét.
Kór-ház-ból.
Mint a macska
nyi-vá-kol.

Fogasincsen pólyásbaba,
mégis ő a törökpasa.
Szol-gál-juk.
Éjjel-nappal
Pó-lyáz-zuk.

Szentem-bentem testvérmásam,
te leszel a játszótársam.
Ó-Á-Á.
Felcseperedsz
nem-so-ká.

Kiskun Farkas László

Álmodók

— Mit álmodtál, apu, tegnap
ott messzire tőlem?
— Rólad éppen, kicsi lányom,
hozzád elvetődtem.

— S mit álmodtál, rólam, apu,
ott a messzeségben?
— Azt álmodtam, te is álmodsz,
s rólam álmodsz éppen.

— S mit álmodtam rólad, apu?
— Éppen azt álmodtad,
hogy ott, tőled messze-messze
álmodom terólad.

Görög Júlia rajza

GUBOLA KATA VENDÉGEI

Kalandos történet

Írta Balogh Béni

Nagy, hatalmas tél szakadt az erdős-völgyes Mátrára. Az utak csaknem járhatatlanok voltak. Komor, szürkésfehér hóföllegek borították a magos csúcsokat. A hó napokon át megszakítás nélkül esett, és teljesen elzárta a hegység tetején meglapuló kicsiny falvakat, a Hutákat. Bizony csaknem megállott bennük az élet. Még a szénégetők is hazatértek parányi házaikba.

Ebben a dermesztő téli nyugalomban, egy csikorgó reggelen, amikor még mindenki az igazak álmát aludta, váratlan dobszó verte fel a kicsiny Ötházhuta nevű falucska csendjét. (Ma Mátraszentimrének nevezik.)

— Közhírré tétetik! — hangzott a kisbíró éles hangja. — Tudatjuk a falu népével, hogy holnap korán reggel minden javakorbeli férfi menjen a hasznosi völgybe! Melegruhát, botot, baltát, élelmet vigyen magával, mert hajtás lesz!

A gyöngyösi főszolgabíró úr megbízásából doboltatta: Márton Gábor főerdész.

— Tra-ta, ta, tam, tam! — verte meg végül a kisbíró a dobot, jelezvén, hogy befejezte a hirdetést.

Az éles hangra többben kidugták a fejüket, ki az ablakon, ki az ajtón.

És alighogy befejeződött a dobszó, máris kelepelni kezdtek az asszonyi népek, ki szlovákul, ki magyarul.

— Hogy az én istenem akárhová tegye az urakat, hát még ilyen kegyetlen időben se hagyják békén a szegény embert! Úgyis eleget fagyoskodnak, mikor az Almássy grófnak égetik a szenet!

Ám hiába beszéltek, méltatlankodtak az asszonyok, a parancs, az parancs. Tudták ezt jól a hutai falvakban lakó szlovák szénégetők, de a hasznosi és a környékbeli magyar parasztemberek is.

Ott voltak hát másnap reggel a hosszú, mély és a tél tündéri szépségével ékesített hasznosi völgyben.

Pásztó irányából pompás, csilingelő szánokon megérkeztek aztán a gyöngyösi — vagy ahogy akkor nevezték: a Mátra-járás — urai is, élükön a kövér, szálfamagas főszolgabíróval.

Márton Gábor főerdész úr hamarosan jelentette, hogy az előírt hét falu férfilakossága itt van, és megkezdődhet a hajtóvadászat.

Meg is kezdődött!

Nemsokára ijedt őzikék, hatalmas agancsú szarvasok menekültek kifelé a hajtók által egyre szorosabbra fogott gyűrűből. Ropogtak a puskák, kiáltoztak a hajtók, és szó ami szó, alkonyatra már nagy tömegű elejtett vad piros vére festette meg a mátrai havat.

— De a vén vadkan még hiányzik! — jelentette ki elégedetlenül a főszolgabíró. — Nem látta főerdész úr, hogy merre mászkál mostanában?

— Sajnos nem, nagyságos uram — hangzott a válasz.

Hanem ekkor előlépett egy Szőke János nevezetű oroszi gazdaember, akinek Ötházhuta szomszédságában, a Bagolyirtáson legelője és egy kis kalyibája volt.

— Én láttam a múlt héten a nagy vadkörtefám alatt. Ugyancsak túrta a havat, oszt kereste az ivett vadkörtvét.

— Akkor odamegyünk, de csak a hutai emberekkel. Meglepjük a vadkant.

Így történt aztán, hogy amikor a hasznosi szekeresek elvitték Gyöngyösre a vadakat, a főszolgabíró úr és legközelebbi kísérete a hutai szénégetők által tisztes távolból kísérve, megindult Bagolyirtás felé.

Mondanom sem kell, hogy öreg este lett, mire az elhízott urak szuszogva odaértek.

Ám a főszolgabíró makacsa ember volt, és a hutai szénégetőkkel meghajtatta a Bagolyirtást. Hiába mondotta neki a főerdész, hogy jobb lenne hajnalban.

Nem is lett a hajtásnak semmi eredménye, a vén ravasz vadkan nem került puskavégre!

— Hanem most már hol lesz a szállásunk? — fordult a főszolgabíró a főerdészhez.

— A galyavölgyi vadászház nem messze van ide, instállom — felelte a kérdezett. — Ott lenyugodhatnak a nagyságos urék.

— Az bizony nagyon jó lesz. Csak az a baj, hogy erősen megszomjaztam. Jó lenne egy kis csípős pálinka.

— Az is került nagyságos főszolgabíró úr.

Itt a szomszédos Őtházhutában van a szép Gubola Kata csárdája. Menjünk oda.

A főszolgabíró úr menten elfogadta a főerdész ajánlatát, és az úri vadásztársaság meg sem állt a falu közepén levő, alacsony menynyezetű csárdáig. Az egyetlen ivószobában zaj, pipafüst és erős pálinkaszag terjengett. A főszolgabíró úr bizony félrehúzta a száját, mert nem volt ilyesmihez szokva.

— Még hely sincs, ahová leülhetnénk — fanyalgott.

— Majd lesz mindjárt főszolgabíró uram — szólott hízelkedve az egyik szolgabíró. — Hej, emberek! — fordult a jelenlevő vendégekhez — azonnal hagyják el a csárdát, a főszolgabíró úrnak hely kell!

Fojtott morgás, méltatlankodás volt reá a felelet.

A gyávábbja természetesen felállt, és máris szedelőzködni kezdett. De ekkor a kármentő közeléből, az egyik kecskelábú asztaltól felállt egy középtermetű szénégető, s harsány magyar szóval kiáltotta:

— Egy tapodtat se emberek! Egész nap áztunk-fáztunk, míg a főszolgabíró úrnak hajtottunk! Mi is megérdemlünk egy-két pohár pályinkát!

— Igaz, igaz — hallatszott rá innen is, onnan is a válasz.

— No de emberek, ne okvetetlenkedjenek — próbált egyezkedni a főerdész.

A középtermetű azonban nem tágított, sőt egyszer csak furcsa vezényszót kiáltott:

— Emberek! Puskát elő!

És ekkor az urak és a jelenlevő hajtók nem kis csodálkozására, legalább tizenkét férfi szűre alól került elő a rövidcsövű.

— Ki vagy te, mocskos paraszt? — hördült fel dühösen a főszolgabíró.

— Vidróczki Marci a becsületes nevem! — hangzott a rövid válasz.

— Vidróczki, Vidróczki a híres szegénylegény — ámuldoztak a jelenlevők, és a kis ivószobában furcsa, feszült csend állott be.

A hetyke urak arcára egykettőre kiült az ijedtség.

— Most pedig adja ide a főszolgabíró úr a vadászkalapját — törte meg a csendet Vidróczki kemény parancsszava.

A kövér, magas uraság szó nélkül és reszkető kézzel nyújtotta át a betyárnak a fejfedőjét.

Majd kisvártatva megint csak Vidróczki szólott:

— No, uraim, most pedig elő a bankókat!

Herpai Zoltán rajza

Méghozzá ide, gyorsan a főszolgabíró úr kalapjába!

A jelenlevő uraságok — lehettek tán tízen is — bizony nem mertek ellenkezni. Keserves, savanyú ábrázattal bár, de előhalászták zsebeikből a pénzüket. Hamarosan többszáz forint gyűlt össze a főszolgabíró úr kalapjába.

— No, evvel megvónánk — jelentette ki elégedetten a betyárvezér. — Hanem te szép Gubola Kata, gyere csak elő!

Szőke, igen takaros teremtés, a csárdás uram lánya lépett elő a kármentő mögül.

Megint csak Marci beszélt.

— Van-e neked egy fazék aludttejed?

— Már hogyne lenne, hiszen három tehén áll az istállónkban! Mindennap fejek — pattogta a helyre fehérnép.

— Ha így van, nagyon jól van — helyeselt Vidróczki. — Hozz hát édes lelkem egy fazékkal az uraknak! Ne mondják, hogy semmivel se vendégelted meg őket!

Ne is mondjam, hogy micsoda nevetés tört ki a hutaiak soraiban! Aztán a szép Gubola Kata úgy cselekedett, ahogy Marci megparancsolta. A járási urak pedig nem tehettek mást, mint dideregve bár, de kikanalazták a jéghideg aludttejet.

— Most pedig mehetnek kendtek isten hírivel — adta ki az utasítást a betyár.

A felsült urak reszketve és lógó orral távoztak a szép Gubola Kata csárdájából.

Nagy éljenzést csaptak erre a hutai szegényemberek! Pedig a java még ezután következett!

— Hallják, emberek! Ki vót maguk közül hajtani? — kérdezte hirtelen Marci.

— Én is, én is — hallatszott innen is, onnan is.

— No, akkor sorakozó! — hangzott a vezényszó.

Erre a hajtók szép, egyenes sorban, felállottak, majd Vidróczki a főszolgabíró úr kalapjából kiosztotta nekik a napszámbért.

Bizony megmaradt még egy jó párszáz forint. De reggelre az is elfogyott. Igaz, hogy a szilvórium is. Mert Vidróczki késő reggelig mulatott a hutai szegény szénégetőkkel, akik többízben eldalolták az akkor már Mátraszerte ismert Vidróczki-nótát:

„A Vidróczki híres nyája
Csörög-morog a Mátrába.
Csörög-morog a Mátrába,
Mert Vidróczkit nem találja."

A nemzetközi kezes-lábas és más köznapi dolgok

Írta Józsa Teréz

— Mi vagyok én? Takarító vállalat? Üzemi konyha? Patyolat? — kérdezi Kata Tóth Eszter egyik jelenetében. Ez a Kata azért méltatlankodik, mert segítenie kellene, de nincs ínyére a dolog. Lusta, rendetlen és még rátarti is.

Szegeden, a Rókusi iskolában, ahol most is játsszák a jelenetet a negyedikes Petőfi raj kisdobosai, egyetlen „Kata" sem akad. Még a fiúk között sem! Akkor miért játsszák? Jellemizmosító és illemtani leckék helyett — kicsiknek.

— Jobb, ha az elsősök nevetve tanulják meg tőlünk, hogy a kényeskedés, az önzés és a lustaság nem sikk a kisdobosok között — mondja Árpádfalvi Edina, a jelenet főszereplője.

— És mi a rosszabb?

— Ha egymástól tanulják meg, lassan. Mert akkor egy darabig néhányan kilógnak a sorból, és akik kilógnak, azok gyakran szomorúak.

Mikor a legutóbbi őrsi akadályversenyen a Párducok győztek, az Ibolya és a Szorgalom társulatának igazán csak egy picit lógott az orra. Elvégre a Párducok is hozzájuk, a Petőfi rajhoz tartoznak, s nyolc őrsöt legyőzni egynek, ugyebár, mégiscsak rajdicsőség is. Ám a Párducok még vigasztalóbb ötlettel rukkoltak ki:

— Rendezzünk külön számháborút! Csak mi, a raj. A fiúk kihívják a lányokat.

Óriási hurrá harsant, s máris a haditerven törte a fejét mindenki. Kutyaharapást szőrivel!

A Petőfi rajból nem bukott meg senki a múlt tanévben, sőt, az egész iskolában sem. Vajon sikerül-e az idén ugyanezt elérni? Örömöt szerezne a Szilágyi Erzsébet Úttörőcsapatnak és a csapattal szinte együtt élő felnőtteknek. A Petőfi rajnak sok ilyen felnőttje van. Legtöbben szívesen látják otthonukban az őrsöket egy-egy alkalommal. Néhányan meg még az iskolába is hajlandók követni csemetéiket a szabadszombatokon. A szabadszombatok a legalkalmasabbak ugyanis az ügyességbátorság sportjátékok megrendezésére.

— Ott fut, ugrándozik, szurkol és kiabál mindenki a nagy tornacsarnokban. Nevetnek, de senki nem csodálkozik, ha egy brigádvezető, egy ifi, egy tanár vagy éppen egy anyuka áll mellette a sorban a rajtnál.

Üzemlátogatásra is gyakran meghívják a szülők a rajt. Nemrég Somoskövi Ákos anyukája készített elő egy gyári sétát a Szegedi Kender- és Lenszövő Ipari Vállalatnál.

— Láttuk a fóliaüzemet és a szövödét. Ebben közönséges vásznakon kívül hálót készítenek. Olyat, amely tengeri halászatra is alkalmas.

A gyármúzeumot éppen zárva találták, ezért Toldi István, a Rókusi iskola igazgatója toldotta meg ismereteiket.

— A háború vége fejé a német megszállók ki akarták üríteni a gyárat. A gépeket magukkal vitték volna, az épületeket pedig fel akarták robbantani.

— Úgy tudom, romba is dőlt a gyár — szólt Ákos.

— Igen, lebombázták, de előbb a munkások a legértékesebb gépeket titokban leszerelték és a Tiszába süllyesztették. Ott várták ki a gépek a háború végét.

— Az igazgató bácsi már élt akkor? — hangzott suttogva a csodálkozás. Rózsa Tiborné rajvezető is meghallotta.

— Igen, már élt, sőt, 1946. októberében megszervezte Szeged első úttörőcsapatát.

Az egykori mesék legkisebb királyfiai maguk indultak világgá, szerencsét próbálni. A Petőfi raj kis világjárói szüleiket is magukkal viszik, és nem annyira a szerencséjüket keresgélik, inkább csak világot akarnak látni. Ismerkedni, barátokat szerezni. Aztán szépen hazatérnek, és elmesélik hol jártak, mit láttak. Ők ugyanis a raj kiküldött tudósítói. Tőlük, Simon Tímeától, Nagy Anitától, Székely Zsolttól, Tóth Andreától s a többi turistától tudja a raj, például, hogy Csehszlovákiában és az NDK-ban a gyerekek nagyon szeretnek síelni. Megtudta, hogy a térképen legközelebbi Jugoszlávia tengerpartja milyen sokféle csemegével és látnivalóval ajándékozza meg az arra járókat. A raj megtanulta, milyen a román népviselet és tudja, milyen úton visz a Barátság-vonat a Szovjetunió gyönyörű városába, Odesszába. Azt meg még óvodás korukban hallották, hogy Odessza Szeged testvérvárosa. Akkor megnyugtatta őket, hogy nemcsak nekik és szüleiknek, hanem városuknak is van testvére. Ám azt, hogy a testvér-kapcsolat a városok között barátságot, testvéri figyelmet, érdeklődést, segítségnyújtást jelent, csak az iskolában tudták meg. És azt is csak nemrég, hogy a szegedi és odesszai városlakók valóban rokoni szeretettel fogadják a testvérvárosból érkező vendéget.

Amíg a kisdobos-turisták szerte jártak a nagyvilágban, magukról is megtudtak egyet-mást. Angolul próbáltak beszélgetni a nagyvilág gyerekeivel — mesélték —, mert a Petőfi raj egyúttal angol-tagozatos osztály is. A beszélgetés akadozott. A nemzetközi „kezes-lábas", a kézzel-lábbal való mutogatás bevált volna, de akkor jött az újabb bökkenő.

— Mit adjunk emlékül egy-két órás, legfeljebb néhány napos ismeretség után?

Valami játékot, dalt szerettek volna megtanítani ismerőseiknek, barátaiknak. Akkor megtudták, hogy a csomagolás izgalmában a dalok, játékok valahogy otthon maradtak. Illetve... otthon sincsenek. Most együtt keresik őket más népek játékaival, dalaival.

A raj szemében a legfontosabb tulajdonságok — amint ezt őrseik neve is mutatja — a szerénység, bátorság és a szorgalom. Szükségük is van rá, ha meg akarják valósítani mindazt, amit első megbeszélésükön ötletként röpítettek be a közös ládába. Előbb saját jelvénytervet készítettek, A mi világunkért címmel. Aztán elkezdték gyűjteni a hulladékot. Papírt, vasat, textilt, mindent, amiért csak pénzt ad a MÉH. Mert a pénzt az UNICEF — nemzetközi gyermek-szolidaritási alap — számlájára szánják a rászorultaknak.

Még szünidőben sem lógatják a lábukat. Sokan tagjai a Balázs Béla Úttörőházban működő TAT-nak, a Tízen Aluliak Társaságának. A TAT kiváló találmány. Újabb lehetőség játékra, ismerkedésre, barátkozásra, ha nem is nemzetközi méretekben.

A Rókusi Általános Iskola kisdobosai sokat beszélgetnek rajvezetőikkel. Tőlük tudják, hogy olyan népes, gazdaságilag elmaradott országok is akadnak, amelyekben a gyerekek nem csupán a közösség melegét nélkülözik; nem lakhatnak jól naponta, nem járhatnak iskolába, nincs hol aludniuk, nem élhetnek békében.

Ez az év a gyermekeké. Hivatalosan is a Gyermekek Nemzetközi Éve. Most vegye szemügyre környezetét és ifjú kortársait felnőtt és gyerek! Tanácsos mindenkinek akkora körben vizsgálódnia, amekkorát áttekinthet, és csak olyasmire vállalkoznia, amit meg is tehet.

Egyszer verseket adnak elő maguk készítette bábokkal, másszor robotokat építenek tésztás dobozokból. Mikor mihez van kedvük. A névnapokat és születésnapokat számon tartják, a TAT-ból távozókat pedig úttörőnyakkendővel és igazi könnyekkel búcsúztatják.

Az úttörőház, egyébként, régen az Úttörő téren volt, a Kisdobos utca és Kisdobos eszpresszó közelében. Az utca, a presszó meg a tér ma is megvan, csak a Ház költözött át a Tisza-partra, a szép Hungária szálló szomszédságába. Ha kinézünk az ablakon, a folyóra látunk. Olykor eszünkbe jut, hogy erre eveztek az 1930-as évek ifjúkommunistái is, amikor titkos találkozóikra tartottak a Tisza—Maros szögébe.

Az Ibolya őrs csatakiáltása így hangzik:
Az ibolya szerény virág,
ez a világ gyermek-világ.

Jó hallani, hogy néhány gyerek úgy érzi, nálunk a világ a gyermekeké. Cselekedni viszont kötelesség, hogy egészen és másutt is az legyen.

A metszeteket
Széll Eszter és **Balázs Éva,**
az úttörőház rajzszakkörének
kisdobosai készítették

Dobra verjük

A BAM vidéki úttörőtábor. A szovjet Bajkál—Amúr Magisztrál (vasútvonal) építkezésének hatalmas vállalkozása közben a BAM fővárosa, Tinda közelében festői környezetben elkészült az első BAM vidéki úttörőtábor. Hétezer iskolás korú gyerek tekinti otthonának a nemrég még megközelíthetetlen, szeszélyes szibériai tajgát. Az is a tartós berendezkedést jelzi, hogy Ugralba, a BAM melléki szibériai falucskába nemrég tizenöt pianínó érkezett. A helyi iskola udvarán rakták le a zenetanárok és zenét tanuló kisdiákok legnagyobb örömére. A BAM építői jórészt harminc éven aluliak, magyarok is akadnak köztük. A BAM gyerekeinek öröme ezért közvetlenül a mi örömünk is.

Újdonság: az Interklub. Egerben, a Hámán Kató Úttörőházban a Gyermekek Nemzetközi Éve alkalmából megújították a korábbi idegen nyelvű levelezők szakkörét. Az eszperantóul és oroszul levelezők köréből így alakult ki új, érdekes programmal a máris népszerű Interklub.

Több az eszkimó. Sok az eszkimó, kevés a fóka, hangzik, amikor szűkében vagyunk valaminek. Komló új úttörőházában is kevés még a fóka, vagyis a go-kart. Éppen csak a go-kart szakkör tagjainak elég. Ugye, mindenki tudja, hogy a go-kart magyarul kisautó? Azt azonban már kevesebben, hogy a komlói kisdobosoknak és úttörőknek a helyi AKÖV (Autóközlekedési Vállalat) ifjúsági brigádja készítette a kisautókat. Remek, hasznos ajándék, ékes (és gördülékeny) bizonyítéka a komlói KISZ-esek és kispajtások élő kapcsolatának.

A két Hári gyerek. Csak így emlegették jó ideig Hári Izabellát és testvérét, Balázst, miután kiderült, hogy ők készítették a legötletesebb játékokat, és ketten a legügyesebbek a barkácsolásban is. Még azt kell tudnunk róluk, hogy mindketten kisdobosok, Nagykanizsán laknak, és a Fabik Károly Úttörőház pályázatát nyerték meg. Jó nekik, mert már biztosan kitalálták, milyen jelmezt „barkácsoljanak" maguknak a közelgő farsangi bálra. Sőt, el is tudják majd készíteni!

Ezt játszák a szovjet gyerekek!
Gorodki hógolyóval

Az erős telű északi vidékeken természetszerűleg igen sok speciális téli játék alakult ki — sível, szánkóval, fakorcsolyával vagy hokiütővel játszhatók —, ezekből írunk le most, mutatóba egyet. A játékban négy csapat vesz részt, és mindegyik megfelelő számú hógolyót készít elő magának. A csapatok egy közös vonalra felsorakoznak. Minden csapat arcvonala előtt nyolc méter távolságra egy-egy furnérlemezből készült, ember formájú bábut állítanak. A játékvezető jelére újabb össztűz következik, és a leütött bábu minden ledöntés után egy méterrel hátrébb kerül. Az a csapat győz, amelyik tizenöt össztűz után bábuját a legmesszebb kergette. Egy össztűz alkalmával minden tájékos csak egy hógolyót dobhat. A dobóvonalat átlépni tilos, amelyik játékos ez ellen vét, annak a csapata az illető dobásból kimarad.

(Lukácsy András: Népek játékai című könyvéből)

Káldi János

ÚJÉVI DAL

*Cseng a világ,
mint a csengő,
itt van már az
újesztendő.*

*Dér fogadja,
jég fogadja,
szél-dallal a
patak partja.*

*A hóesés
át köszöntő
álom-finom
fehér kendő.*

*Hódol neki
harangének,
üdvözlik a
gyárkémények.*

*Éljenzik
fiúk, lányok;
kérik: hozzon
boldogságot.*

*Hozzon eget,
napost, kéket,
a világnak
békességet!*

Undok Paprika! Azért vagy undok, mert minden barátom küldött nekem újévi üdvözletet, csak te nem. Igaz, érkezett egy papírlap, de üres. Elfelejtettél írni rá! Ezért én most megsértődöm. Jónapot! Coffi

Kedves Coffi! Arra az „üres" papírlapra írtam is, meg rajzoltam is, csak rosszul nézted meg! Paprika

Paprika!!! Akárhogy is nézem, ez egy üres papír.

Ne bosszants vele tovább. Rettentően unom!!! Coffi

Ha unod, akkor hamar tartsd a fény felé. Paprika

Édes-drága Paprika! Most már látom az újévi üdvözletedet. Irtó jó! Áruld el, hogy csináltad? Coffi

Kedves Coffi! Végyél elő 3 egyforma fehér papírlapot, ollót és ragasztót. Először találd ki, mit ábrázoljon a kép. Vágd ki vagy tépd ki a figurákat az első papírból, és helyezd el őket a máso-

dik lapon. Ragaszd mindet a helyére. Végül a harmadik lappal borítsd le a képet. A széleit körben jól ragaszd le. Így eltűnik a kép, és csak akkor látszik, ha az ablak elé, vagy a lámpa elé tartod. Jó szórakozást kíván az undok Paprika.

Kedves Paprika! Hogy lehetnél undok te, a TITKOS KÉP feltalálója? Szia!!!

Marék Veronika munkája

Széll Eszter linómetszete, Szeged

Postafiók 100

♡ Nagymamám harmadik osztályos füzetébe szépen rajzolt betűkkel ezt írta házi feladatként: — Új esztendő sok jót hozzon, minden bajtól védjen, óvjon. Ha már más jót nem is hozhat, vigye el a régi rosszat!

Újévi köszöntő volt ez. Beírtam abba a kis füzetkémbe, melynek azt a címet adtam, hogy ÉRDEKESSÉGEK. Most, amikor általános boldog új évet kívánunk egymásnak, ajánlom nektek is ezt a gyűjtögetési módot. Újságcikket, híreket — mindent begyűjthetünk egy ilyen „érdekes" füzetbe!

Tulajdonképpen ide kívánkozik **Daróczi Andrea** ötödikes pajtás (Hajdúböszörmény, Hajdúkerület u. 8. 4220) levele is. Szülőföldjéről ír, a jele tehát:

„Azt kérded KISDOBOS, miért Hajdúkerület utca a mi utcánk neve? Megkérdeztem, és sok érdekeset tudtam meg. 1876-ig Hajdúböszörmény volt a Hajdúság központja. Itt székelt a hajdúk főkapitánya az úgynevezett Kerületházban. Az utolsó főkapitány Sillye Gábor volt. A mi utcánk a Kerületház mellett fekszik, — ezért hívják Hajdúkerület utcának. Iskolánk a Bocskai téren van. Vállaltuk, hogy összeszedjük az elszórt papírokat, s hogy tiszta legyen lakóhelyünk, mi úttörők és kisdobosok nem szemetelünk. Meglehet, néhány hónap múlva új társadalmi munkát kell keresnünk?"

Andrea levelének a végére már napsugár jel kéne, — hiszen ez a kisdobos tetteket jelentő titkos jelünk! Ugyanez került a következő levelünkre is:

Tóth Erika harmadikos kisdobos (3011 Heréd, Rákóczi út 20.) ezt írja:

„Megbeszéltük, hogy ahol és amikor csak lehet, segítünk az idős embereknek. Eddig is megtettük, hogy segítettünk bevásárolni vagy hazavittük a csomagokat, szatyrokat. Így illik, hiszen mi vagyunk a fiatalabbak. A jólneveltséghez tartozik ez, megmondták a tanítóink, és a szüleinktől is ezt tanultuk. Jól esik, ha azt mondják rólunk, hogy készségesek vagyunk és udvariasak. De ez nem társadalmi munka, ha alkalmanként valakivel összetalálkozom, és segítek neki valamit. Az igazi munka ott kezdődik, hogy mi vállaltuk, rendberakjuk a parkunkat. Itt is megmutattuk, hogy ismerjük még a munkában is, hogy mi illő, — a nehezebbet a fiúk vállalták, vagyis ők gereblyéztek. Mi lányok kapáltunk és elvetettük a virágmagokat. Van nekem egy hetedikes nővérem. Nagyon jó barátnője Karancsi Zsuzsa. Még sohasem vesztek össze, mindig mindent megbeszélnek. Az én jóbarátom neve Sopinyec Rita. Nagyon jó énnekem, mert van egy nagylány testvérem, és egy testi-lelki jóbarátnőm!"

Most pedig figyelem!

Fontos közlemény következik!

Filctollat, zsírkrétát, színesceruzát, festéket elő! Rajzolunk és rajzoljunk! Rajzunk címe: A MI VILÁGUNK. Tehát rajzoljátok le azt, ami körülöttetek van: lakásotok, családotokat, házatokat, utcátok, iskolátok, a napközit, a patronáló üzemet, társadalmi munkát és szüleitek munkáját, látogatást üzemben, tsz-ben, — vagyis a MI VILÁGUNK-at! A rajznak adjatok címet. Egyénileg és közösen is készíthetitek munkátokat. A pályázat egész évben tart! Minden hónap utolsó napjáig — tehát most **január 31-ig** — adjátok postára munkátokat! Külön titkos jel: a borítékra kívülről razjoljatok egy nagy piros felkiáltójelet!

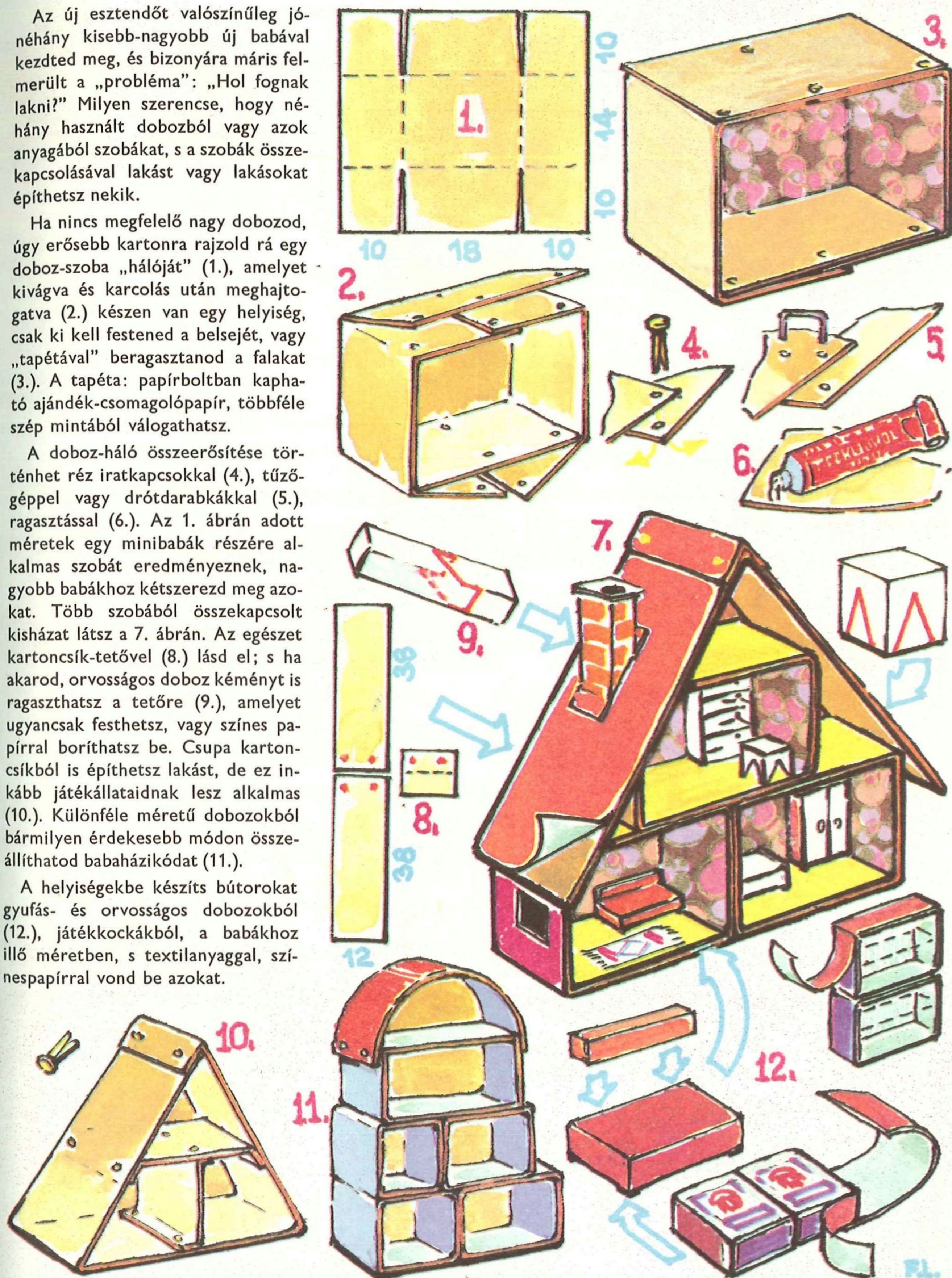
Ferkai Loránt: Lakást a babáknak...

Az új esztendőt valószínűleg jónéhány kisebb-nagyobb új babával kezdted meg, és bizonyára máris felmerült a „probléma": „Hol fognak lakni?" Milyen szerencse, hogy néhány használt dobozból vagy azok anyagából szobákat, s a szobák összekapcsolásával lakást vagy lakásokat építhetsz nekik.

Ha nincs megfelelő nagy dobozod, úgy erősebb kartonra rajzold rá egy doboz-szoba „hálóját" (1.), amelyet kivágva és karcolás után meghajtogatva (2.) készen van egy helyiség, csak ki kell festened a belsejét, vagy „tapétával" beragasztanod a falakat (3.). A tapéta: papírboltban kapható ajándék-csomagolópapír, többféle szép mintából válogathatsz.

A doboz-háló összeerősítése történhet réz iratkapcsokkal (4.), tűzőgéppel vagy drótdarabkákkal (5.), ragasztással (6.). Az 1. ábrán adott méretek egy minibabák részére alkalmas szobát eredményeznek, nagyobb babákhoz kétszerezd meg azokat. Több szobából összekapcsolt kisházat látsz a 7. ábrán. Az egészet kartoncsík-tetővel (8.) lásd el; s ha akarod, orvosságos doboz kéményt is ragaszthatsz a tetőre (9.), amelyet ugyancsak festhetsz, vagy színes papírral boríthatsz be. Csupa kartoncsíkból is építhetsz lakást, de ez inkább játékállataidnak lesz alkalmas (10.). Különféle méretű dobozokból bármilyen érdekesebb módon összeállíthatod babaházikódat (11.).

A helyiségekbe készíts bútorokat gyufás- és orvosságos dobozokból (12.), játékkockákból, a babákhoz illő méretben, s textilanyaggal, színespapírral vond be azokat.

MAGYAR TÖRTÉNELMI MONDÁK

ISTVÁN A MAGYAROK ELSŐ KIRÁLYA

AZ ÚJ HAZÁBAN LETELEPEDVE, A MAGYAROK A FÖLDMŰVELÉSTŐL IDEGENKEDTEK, INKÁBB ZSÁKMÁNYSZERZŐ HADJÁRATOKAT INDÍTOTTAK. BEJÁRTÁK EURÓPÁT PUSZTÍTVA, RABOLVA MINDENÜTT.

A KEZDETI SIKEREK UTÁN KIISMERTÉK HARCMODORUKAT, ÉS VÉGÜL DÖNTŐ VERESÉGET SZENVEDTEK **I. OTTÓ** NÉMET CSÁSZÁR PÁNCÉLOSAITÓL **AUGSBURG** MELLETT.

LEHEL VEZÉR IS FOGLYUL ESETT...

HOZZÁTOK ELŐ A KÜRTJÉT ENNEK A MAGYARNAK, HA EZ AZ UTOLSÓ KÍVÁNSÁGA!

EREDJ ELŐTTEM TE A MÁSVILÁGRA, HOGY OTT ENGEM SZOLGÁLJ!!

LEHEL KÜRTJE

A VERESÉG UTÁN NEM MERTÉK MEGTÁMADNI TÖBBÉ NÉMETORSZÁGOT, DE A GÖRÖG CSÁSZÁRSÁGOT GYAKRAN FELDÚLTÁK. **KONSTANTINÁPOLY** OSTROMAKOR TÖRTÉNT A VÁROS KAPUJA ELŐTT...

KÉT MAGYAR JÖJJÖN AKÁR EGYSZERRE, HA MINDKETTŐT LE NEM GYŐZÖM, A GÖRÖG CSÁSZÁR ADÓFIZETŐJE LESZ A MAGYAROKNAK!

ÉN **BOTOND** VAGYOK, A LEGKISEBB A MAGYA[R]OK KÖZÖTT, DE LEGYŐZLEK! LÁSD HÁT ERŐMET

GÉZA FEJEDELEM BELÁTTA, HOGY A KÓBORLÓ HADJÁRATOK CSAK ÁRTANAK AZ ORSZÁGNAK...

ITT NEM LESZ TÖBB KALANDOZÁS! A VILÁGOT HARAGÍTJUK MAGUNKRA ÉS SAJÁT SÍRUNKAT ÁSSUK MEG EZZEL!

A POGÁNY HITÜNKRŐL IS LE KELL MONDANUNK, HISZEN FIUNK SEM **VAJK** TÖBBÉ: **ISTVÁN** NEVET KAPOTT A KERESZTSÉGBEN... NEKI KELL BEFEJEZNI AMIT ÉN ELKEZDTEM!

NEHÉZ BELSŐ HARCOKKAL KEZDTE URALKODÁSÁT. MEG KELLETT KÜZDENIE A POGÁNYSÁG VÉDELMEZŐIVEL. **KOPPÁNY** VOLT A LEGNAGYOBB ELLENFELE...

AZ **1000.** ÉV KARÁCSONYÁN KIÁLTOTTÁK KI AZ ELSŐ MAGYAR KIRÁLYT: **I. ISTVÁNT.**

ISTVÁN KIRÁLY ÁLLAMOT ALAPÍTOTT, TÖRVÉNYEKET HOZOTT, TEMPLOMOKAT, VÁROSOKAT ÉPÍTETETT.

ALKOTÓMUNKÁJÁNAK GYÜMÖLCSE A MAGYAR NÉP FELEMELKEDÉSE, EURÓPAIVÁ VÁLÁSA, MEGERŐSÖDÉSE....

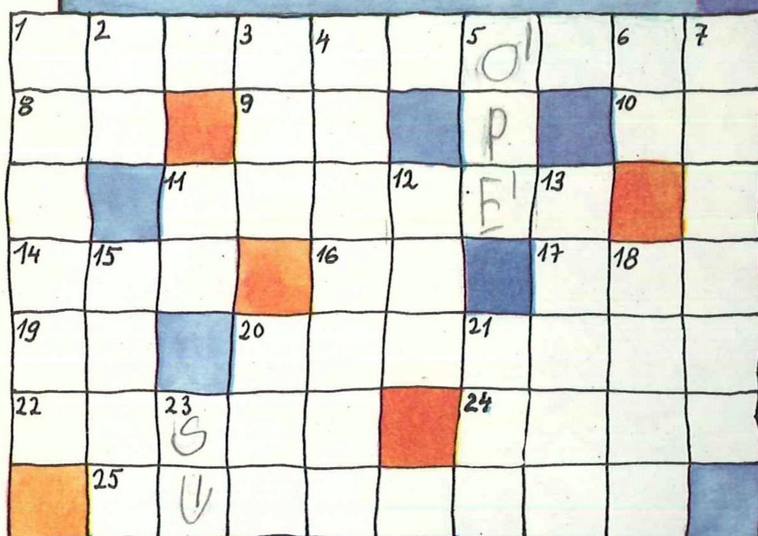
Írta: Papp László

Rajzolta: Nagyvári László

Januári fejtörő

Keresztrejtvény

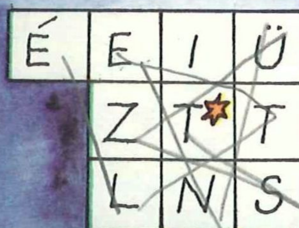
Vízszintes: 1. Téli játék 8. Megszólítás 9. Helyhatározó rag 10. Kettős mássalhangzó 11. Téli sport 14. Eleven 16. Csodálkozás 17. Árnyék fele 19. Helyhatározó rag 20. Inni ige többesszámú múltideje 22. Igekötő 24. Pusztító 25. Ilyen a szép téli táj
Függőleges: 1. Hőmérsékletet mér (ékezet hiba) 2. Puha fém 3. Boris közepe 4. Lepottyantom 5. Kópé vége 6. Földet művel 7. Téli sporteszköz 11. Nagyon régi, fordítva 12. Évszak, fordítva 13. Úttörőknek is van... (utolsó betűn felesleges ékezet) 15. Lenni jövő időben 18. Rost betűi keverve 20. Izzik eleje 21. AIR 23. SÚ
A keresztrejtvényből küldjétek be a **vízszintes 1., 25.,** a **függőleges 1.** és **7-es** megfejtését.

Csodaszámtan

Gondolj egy számot. Adj hozzá 5-öt és az eredményt szorozd meg kettővel. Adj hozzá még 1000-et és újra szorozd meg kettővel. Az eredményből vond ki a gondolt szám négyszeresét és a maradékból még vegyél el 41-et. Mit kaptál?

Lóugrás szerint

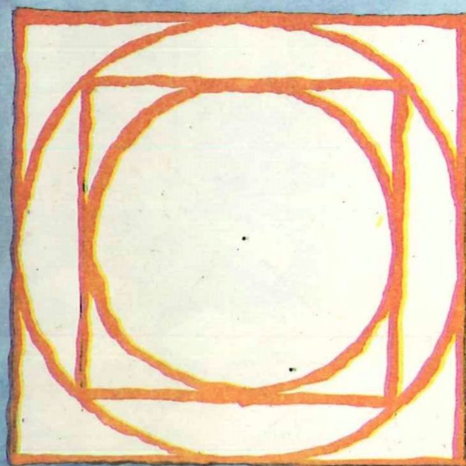

Lóugrás szerint olvassátok el a csillaggal jelölt betűtől elindulva a szöveget. Ennek bizony azok is örülnek, akik szeretnek iskolába járni.

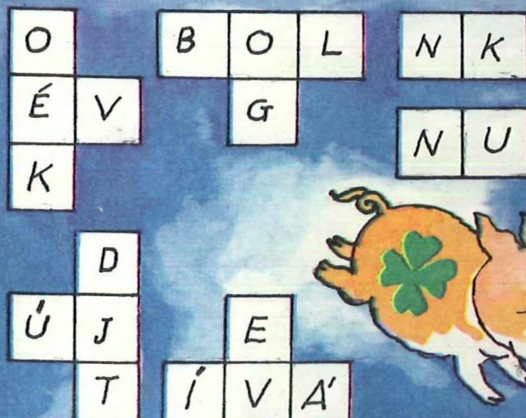
Egy vonallal

rajzold meg ezt az ábrát. A vonalak nem keresztezhetik egymást.

Összerakó-kívánság

A darabokat rakd olyan téglalapba, amelyben a vízszintes sorban 4 betű van és olvasd össze vízszintes soronként haladva a betűket.

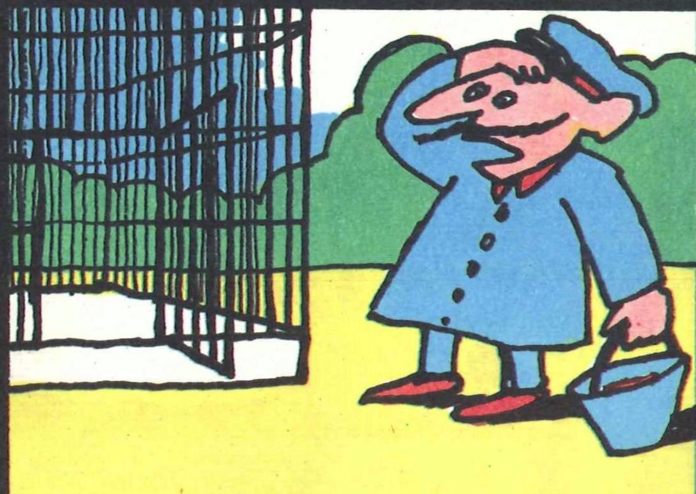

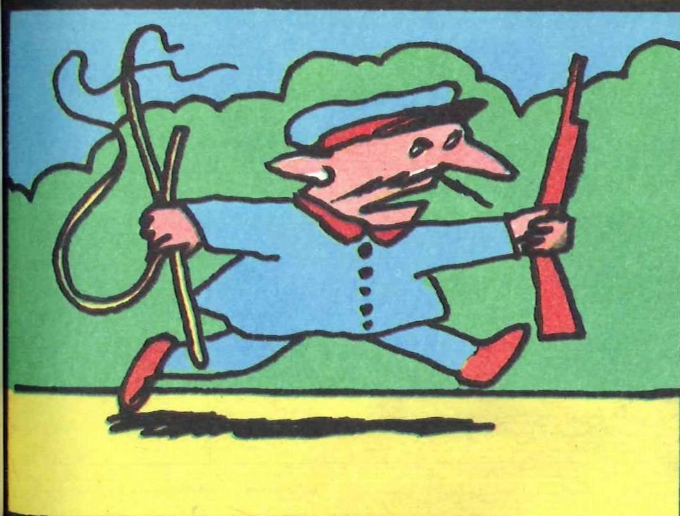
A megfejtéseket és az 5-ös számot csak a jövő hónap végén küldjétek a decemberi és februári megfejtéssel együtt.

Felvidéki András rajza

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVIII. évf. 1. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 40,— Ft, I. félévre 24,— Ft, II. félévre 16,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 78.0856. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címlap Görög Júlia rajza,
a hátsó borító Keresztes Dóra munkája

Ára: 4,— Ft

